

Prædiken til Midfaste

Joh. 6, 1-15

”Mennesket lever ikke af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund”. I lidt omskrevet form er det, hvad Moses blandt andet underretter israelitterne om, da de står foran at skulle vandre ind i det land, Gud har lovet dem. Moses kommer ikke selv med, men han holder en lang tale til folket, så han kan sikre sig, at alle ved, hvad de skal gøre for, at pagten mellem Gud og hans udvalgte folk kan bestå.

”Mennesket lever ikke af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund”. Det er afslutningen på det stykke fra Femte Mosebog, som jeg læste fra altret. Israelitterne må jo om nogen vide det. Fyrre år før Moses holder denne tale, har de forladt en tilværelse som slaver i Egypten. Så lang tid har de vandret op gennem ørkenen for at finde det land, som Gud har udvalgt til dem. De har lidt nød, men Gud har sørget for, at deres lejr hver morgen var dækket af et fint lag manna, så de kunne bage brød af det. Men det gav ikke sikkerhed, for mannaen kunne ikke gemmes, brødet måtte spises den dag, det blev bagt. Israelitterne er vandret ud fra Egypten fra en hård, men dog sikret tilværelse som slaver. De var i al fald sikre på mad på bordet hver dag. De er vandret ud af

Egypten på Guds befaling. De har givet sig Gud i vold – på hans ord. For mennesket skal ikke leve af brød af alene, men af det ord, der giver liv.

Ord besidder virkelig en enorm magt. Det ved politikere. Det er ord, der skaber den troværdighed, der gerne skulle resultere i, at mennesker går til stemmeurnerne og sætter deres kryds et givent sted. Det er også ord, der skaber en relation mellem os mennesker, ord, der binder os til hinanden, i form af løfter eller bare en almen interesse. Det er ord, der giver livet mening. Ord, der giver os værdi som mennesker.

Men det er også ord, der kan slå livet i stykker. Ord, der kan såre, ord, der kan ødelægge relationer. Ord, der kan misforstås, så det, som var sagt i én mening, modtages i en helt anden.

Ord har en enorm stor magt. De kræver skønsomhed, omtanke og må være båret frem af ansvaret for vores næste, hvis de ikke skal tilintetgøre i stedet for at være livgivende.

”Mennesket lever ikke af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund”. Mennesket lever nemlig af Guds ord. I meget præcis forstand. Guds ord er selve livets

grund.

Vi ser det først og fremmest skildret i skabelsesberetningen i Det gamle testamente. Gud siger, befaler, at der skal være lys. På det ord, på den befaling, sættes hele livsproccessen i gang. Med lyset opstår forudsætningen for livet. Med lyset begyndes tiden, forstået som en lang række af dage og nætter. Lys og mørke, som følger på lys og mørke. I teksten i dag handler det om et brødunder. Jesus og hans disciple befinder sig på den anden side af Tiberias sø. En stor skare er fulgt med, fordi de har set Jesus helbrede syge, har oplevet den magt, hans ord har.

Vi får at vide, at der er 5000 mennesker i skaren. 5000 mennesker, der alle sammen forventer, at Jesus kan tage hånd om deres fornødenheder. Det må de forvente, for hvorfor skulle Jesus ellers begynde at spørge Filip om, hvor de skal købe brød, så alle disse mennesker kan få noget at spise. For Filip er dette helt astronomiske antal af mennesker, der alle skal bespises, fuldstændigt uoverskueligt. Han aner ikke sine levende råd og opgiver på forhånd. Det nytter intet. De vil aldrig kunne få nok mad til, at alle disse menneske skulle kunne få blot en lille bitte smule. Og det virker jo nærmest latterligt, da Andreas nævner drengen, der har fem bygbrød og to fisk. Det skæpper som en skrædder i helvede, som man siger.

Alligevel giver det mening, for Jesus. For med disse fem bygbrød og to fisk brødføder han samtlige 5000 tilstedeværende. Alle er mætte. Og minsandten om der ikke også er mad til overs. Der er nok til at fylde tolv kurve.

Nu er tallet tolv jo ikke helt tilfældigt. Det

er antallet på samtlige stammer i Israel. Og dermed et antal, der i overført forstand, fortæller os, at der er føde nok til alle – faktisk til hele verden. Alle mennesker kan mættes af det, Jesus bringer.

Men, som sagt: ”Mennesket lever ikke af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund”. Dybest set peger dette brødunder også hen på noget andet end det helt fysiske brød og de to helt fysiske fisk, som bliver mad til flere tusinde.

For underet sker som et tegn. Et tegn på Guds magt. Et tegn på, at Guds rige er trængt ind i verden med Jesus. Et tegn på, at Jesus er Guds ord. Et tegn på, at Guds ord i Jesus skaber, hvad det nævner. Et tegn på, at der med Guds ord er mere end rigeligt til alle og det til evig tid.

Ord har magt. Magt til at skabe relationer, magt til at glæde, magt til bygge op. Men ord har også magt til at skade, nedbryde og endda til at slå ihjel.

I bispisningsunderet skænker Jesus tro på, at Gud er kommet til jorden i et menneske. Han skænker tro på, at det som israelitterne har ventet på i tusinde år, er sket. At Guds rige er brudt ind i vores verden. Brudt ind som et ord, der rækkes os fra Gud selv. Et ord, der skaber en ny relation mellem Gud og menneske. En relation grundlagt på kærlighed og tillid. Nemlig Guds kærlighed til os. Og vores tillid til, at den kærlighed er stærkere end døden, at den kan besejre den og række os livet i stedet. Nemlig livet levet i bundethed til Gud.

Folket ville gøre Jesus til konge, står der til sidst. Folket var nemlig uhyre begejstrede over hans evner. De ville give ham magten

på jorden. Men i det stykke var deres ærinde i virkeligheden ikke meget anderledes end det, Djævelen havde, da han fristede Jesus i ørkenen. Også han tilbød Jesus at få magten over verdens riger og lande.

Men Jesu magt er ikke identisk med verdens magt. Jesu magt ligger i det ord, der skaber, hvad det nævner og det somme tider ad omveje, der på ingen måde virker særligt magtfulde, og derfor også foragede store dele af befolkningen den gang. Jesus måtte nemlig ofre sit liv, han måtte gå i døden. Han måtte udholde stor smerte og afsavn for, at der skulle blive plads til livet i Guds fællesskab. Da det skete, var det slut med folkets begejstring over hans evner. Da han hang på korset, var det svært at få øje på Guds magt, Guds ord i ham.

Men ved solopgang påskemorgen så det anderledes ud. For her sås Guds magt i al sin vælde. Her var der ikke kun tale om en enkelt dags mad til tusinde. Her var der tale om livets brød. Det brød, der skal til, for at døden ikke får magten i vore liv.

Påskemorgen lød forkyndelsen om opstandelsen til livet. Ikke bare for Jesus, men også for alle andre siden hen. Alt, hvad der var gået forud, pegede hen på dette store under, dette mysterium. Alt andet var tegn på, at Guds magt i sidste ende ville sejre. Tegn på, at ordet skaber, hvad det nævner, når Gud til enhver af os siger, som han sagde til den døde Lazarus: Kom herud. Og vejen derefter går fra døden og ud til det evige liv.

Amen!

Mette Hvid-Olsen

Varde

Salmer:

756, 294, 319, 439, 473

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk